

De juridische reglementering van databanken

Verslag van de studiedag, georganiseerd door het Centrum voor Onrechtmatige Daad, K.U.L., 23 maart 1974.

SIMONNE VERMEYLEN

1. Prof. Dr. J. DE MEYER, dekaan van de rechtsfaculteit, opende deze studiedag die door een talrijk publiek werd bijgewoond, zowel door juristen, vertegenwoordigers van het bedrijfsleven, als door studenten.

Prof. DE MEYER wees op de geweldige vooruitgang van de technologie, die onmiskenbaar grote voordelen voor de mensheid met zich heeft meegebracht. Deze technische revolutie kan men echter niet losdenken van het milieu waarin we leven. Haar invloed werkt door — direct of indirect — tot in de waardenbeleving en het privé-leven van elke mens.

Dit is ook het geval met de materie die ons hier bezighoudt. Wanneer de computer — die de menselijke mogelijkheden op verschillende gebieden overschrijdt — gebruikt wordt voor het opslaan van gegevens over individuen, dan kan dit niet te voorziene gevolgen hebben. De moeilijkheid is echter dat het hier gaat om een niet-ontgonnen gebied, waarover geen rechtspraak bestaat en bijna geen literatuur.

Daarom is deze studiedag een welgekomen gelegenheid om de gestelde problematiek verder uit te diepen.

2. De initiatiefnemer van deze studiedag, Dr. H. VANDENBERGHE, gaf daarna een **algemene situering van de juridische problematiek betreffende de databanken.**

«Midden de 19de eeuw schreef de Franse jurist en filosoof BENJAMIN CONSTANT meeslepende liefdesbrieven aan zijn geliefde, Madame RECAMIER. Deze dame verspreidde die brieven in de mondaine Parijse middens, met de gevolgen die u zich kunt voorstellen. Benjamin CONSTANT nam dit niet en maakte een proces aanhangig wegens krenking van de privésfeer».

Zo werd dit referaat ingezet, met een wel veelbetekende anecdote. «Tot ongeveer 15 jaar geleden kon men spreken van een status quo in de discussie rond de privacy. Het was een elitair begrip, meestal ingeroepen door sensatievedetten, filmsterren en politici, die reageerden tegen de indiscretie van de massamedia.

Heel zeker, er was een sterke bescherming van de privésfeer aanwezig in verband met de onschendbaarheid van de woning en de fysieke integriteit. Deze punten spraken iedere burger aan, maar een verrijnde uittrekking van de problematiek ontbrak toch.

De databanken zouden ook hier een Copernicaanse revolutie inluiden, als ik even mag overdrijven. Het is inderdaad zo dat persoonlijke informatie over de burgers in verschillende sectoren terug te vinden is. Om er enkele op te sommen: we staan geboekt in staatsregisters, o.a. burgerlijke stand, kieslijsten, het kadaster, de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid; verschillende ministeries bezitten een schat aan informatie (justitie, financiën, verkeerswezen,...); er bestaan dossiers door werkgevers aangelegd met evaluatieverslagen, uitslagen van psychologische tests; school en universiteit bezitten lijsten; banken en verzekeringsinstellingen weten veel over de aangegane lenigen en de kredietwaardigheid; kerken, partijen en verenigingen bezitten ledenlijsten; in bibliotheken kan men nagaan wie welke boeken leest; in het ziekenhuis en bij de dokter staat geboekt hoe het gesteld is met de gezondheid; ook de massamedia graven in de privé-sfeer.

Hier ontstaat het **gevaar van de «transparente» burger in een niet-transparente staat.**

Zolang de gegevens op een bijna ambachtelijke wijze werden verwerkt, er een bijzondere wetgeving bestond en de informatie zeer verspreid was, kon men ze relatief ongevaarlijk noemen. De elektronische werking van deze verspreide gegevens door databanken en de invoering van een nationaal persoonsnummer wijzigt de problematiek fundamenteel. Een massainformatie kan — zeer snel — worden samengebracht door het leggen van verbanden (er is immers een onbeperkte combineerbaarheid van de gegevens), zodat de informatie niet alleen kwantitatief toeneemt maar ook van een andere kwaliteit wordt. Men bekomt een duidelijke persoonsprofilering, men kan een volledige blauwdruk van iemands doen en laten samenstellen. En zo wordt het privacyprobleem een vraagpunt dat niet enkel een elitair gezelschap, maar ook Jan-met-de-pet gaat interesseren.

Het is derhalve begrijpelijk dat in de verschillende ontwikkelde landen wetgevende initiatieven worden genomen of voorbereid die de persoonlijke levenssfeer willen beschermen.

De juridische vraag is hier of de technische limiet van de informatica tevens de geoorloofde grens uitmaakt. Deze juridische overweging wint aan belang in de mate dat — zoals in ons land — de geoorloofde grens nog niet is afgebakend maar de technische verwezenlijking volop doorgang vindt. Een gesprek tussen informatikaspecialisten en juristen is dus zeker op zijn plaats ».

3. Tot zover de interessante inleiding van Dr. VANDENBERGHE. Daarna sprak de heer VERHELST, lector aan de faculteit der Economische en Toegepaste Wetenschappen, K.U.L., over «**De ontwikkelde informatiestructuren in de publieke en de private sector**». Vroeger had een bedrijf weinig informatie nodig om zich in het economische leven te handhaven. Nu echter zit er een enorme dynamiek achter deze strijd. De tijd tussen een uitvinding en de industriële exploitatie ervan is gereduceerd tot ca. 2 jaar. De levenscyclus van producten is van zeer korte duur door de snelle ontwikkeling van gewoontes en behoeften. Om in deze race voorbijgestoken te worden is informatie een levensnoodzakelijkheid. Het wordt zelfs zo erg dat men gerust van «informatiepollutie» kan spreken.

Dit verschijnsel is niet uniek voor de bedrijfswereld. Het doet zich ook voor op overheidsvlak waar openbare diensten en administraties informatie nodig hebben om efficiënt te kunnen werken.

Om aan te tonen hoe belangrijk de informatica wel is geworden, wees de heer VERHELST erop dat vele bedrijven nu ook een «vice-president for information processing» hebben.

Op het technische vlak stelt men vast dat de prijs van 1 Bit (eenheid van informatie) steeds daalt, evenals de werkingskosten. Een computer kan dus steeds meer voor dezelfde prijs. Daarbij kosten grote computers per eenheid minder dan kleine (schaaleffecten).

Het gebruik van terminals en communicatienetten verhoogt de efficiëntie voortdurend. Via computernetwerk kunnen geheugens onderling met elkaar verbonden worden; bij overbelasting kunnen ze automatisch overschakelen. Voor ons, juristen en leken in de techniek, klinkt dit alles al ruim moeilijk. Daarom kunnen we overstappen naar de vraag: «**Wat zijn de gevolgen van deze ontwikkeling?**»

Spreker stipte er twee aan: een centralisatietendens en een verhoging van de informatiekwaliteit.

Om het allemaal rendabel te maken moeten gegevens gecentraliseerd worden. Dit gebeurt door data-base benadering en allerlei andere snuffjes. Maar ook centralisatie van werking is nodig. Men kan dit verwezenlijken door verschillende terminals op 1 computer aan te sluiten.

Ook «intelligente» terminals bestaan: ingebouwde kleine computers zijn op hun beurt in staat tot verwerking van eenvoudige informatie. Een abonnement op een computer is al geen utopie meer. In Japan kan men rechtstreeks per telefoon informatie vragen. Automatisch krijgt men hiervoor een aparte rekening. Men ziet het, de mogelijkheden zijn talloos.

Ook de informatiekwaliteit moet voortdurend verbeterd worden, wil men niet alle tijd besteden aan het doorgeven van informatie aan de computer. Wij zullen dankbaar gebruik maken van het denkwerk

van de computer : deze kan immers de informatie filteren, bv. in een bibliotheek zal hij ons kunnen vertellen welke boeken en welke pagina's we net nodig hebben. Onnodig te zeggen welk een enorme tijdsbesparing dit met zich mee zal brengen !

En waarschijnlijk kunnen we met de computer ook naar een «paperless society» toegroeien (zie het Amerikaans begrip «checkless society», waar men dank zij het gebruik van de techniek de behandeling van de check tot een minimum heeft kunnen herleiden). Is het dan allemaal rozegeur en maneschijn ? Zeker niet, want de heer VERHELST stipte op het einde van zijn betoog enkele knelpunten aan.

Welke informatie zullen we opslaan en welke niet ? Wie zal er gebruik mogen van maken ? Wat zullen de behoeften zijn ? Hoe kunnen we de gegevens beschermen : op het technisch vlak door beschadiging en vernietiging te voorkomen ; op menselijk vlak door mogelijkheden tot misbruik en indiscretie te bestrijden.

Op deze prangende vragen kan geen pasklaar antwoord worden gegeven. Daarom werd gewerkt aan een voorontwerp van een wet, die beoogt de privacy te beschermen.

4. Het was mevr. L. HERMAN-MICHIELENS, adjunct-kabinetchef van de Minister van Justitie die ons het hoe en waarom van dit wetsontwerp uiteenzette.

Op 27 juli 1973 werd een ministeriële werkgroep opgericht om een tekst voor te bereiden betreffende de bescherming van de persoonlijke levenssfeer bij gebruik van databanken. De tekst is ondertussen klaargekomen en men wacht op een nieuwe regering om ze ter bespreking aan de Ministerraad voor te leggen. (In strikte zin kan men dus nog niet spreken van een voorontwerp).

De opdracht van de Ministerraad was gegrond, niet alleen op het feit dat men samen met de oprichting van de regionale centra voor informatika en het rijksregister een wet op de privacy wilde, maar tevens op aansporing uitgaande van internationale organisaties. De Raad van Europa had reeds in 1968 een aanbeveling aangenomen die het comité van deskundigen inzake de rechten van de mens belastte met de vraag of t.a.v. art. 8 van het Verdrag, de nationale wetgeving van de staten het recht op eerbiediging van het privéleven voldoende behoedt voor schendingen, en zoniet, of geen aanbevelingen moesten worden gedaan om zulk recht te vrijwaren. Op 14 mei 1969 nam de Vergadering eveneens een aanbeveling aan betreffende het gebruik van computers in de plaatselijke administratie.

Binnen het «Comité européen de coopération juridique» werd een subcomité voor de studie van de burgerrechtelijke aspecten van de bescherming van het privé-leven opgericht. De werkzaamheden

van dit subcomité leidden naar een ontwerpresolutie die in mei 1973 werd besproken.

Ook de Conferentie van de Europese Ministers van Justitie heeft zich over het probleem gebogen. Zowel tijdens de zesde als tijdens de zevende zitting (resp. mei 1970 en mei 1972) stond het probleem van de bescherming van het privé-leven op de agenda. Er werd de nadruk op gelegd dat persoonlijke gegevens steeds meer in computers worden opgeslagen. De Ministers hebben dan ook de wens geuit dat de Raad van Europa zijn aandacht in de eerste plaats zou wijden aan de privé-sector en aan het tot standbrengen van een internationale overeenkomst.

Ten slotte heeft het Derde internationale colloquium over de Europese Conventie van de rechten van de mens (Brussel, 30 september-3 oktober 1970) o.a. de volgende thema's behandeld: de moderne wetenschappelijke en technische verwezenlijkingen en het recht op eerbiediging van het privé-leven, het huis en de communicaties; vrijheid van communicatie en de onderschepping van telefonische mededelingen; computers en het recht van de patiënt op eerbiediging van het medisch geheim.

De ter deze gelegenheid ingerichte ontmoetingen tussen juristen en technici, o.a. die van de informatieverwerking, hebben in belangrijke mate bijgedragen tot de afbakening van de materie.

Ook de Verenigde Naties en de Unesco hebben deskundigen belast met een onderzoek.

Op Beneluxgebied vermelden we het bestaan van een subcommissie (in het kader van de commissie van Justitie) die voorstellen zal doen aan de Ministers om een gemeenschappelijke houding van de lidstaten mogelijk te maken.

Op nationaal vlak kan men een aantal initiatieven aanstippen waarvan het voornamste is een wetsvoorstel tot bescherming van het privé-leven door DE BAECK, HERBIETTE en PIERSON neergelegd en opnieuw ingediend op 26 januari 1972 door PIERSON, HAMBY en VANDERPOORTEN.

De opstellers stonden voor een «tijdsgebonden» opdracht vermits de gelijktijdige neerlegging met het «ontwerp rijksregister» was voorzien. Het voorontwerp bevat 2 hoofdstukken: het eerste regelt «afluistering» en «opneming van beelden»; het tweede heeft betrekking op de materie die ons hier nu interesseert, nl. «de elektronische gegevensbanken».

Een eerste voorafgaande vraag hierbij is: «Wat is het privé-leven?» Het ontwerp onthoudt er zich van een definitie te geven. Het is trouwens zeer moeilijk dit te doen. Beter is te beschermen rechten te omschrijven en grenzen trachten vast te leggen.

Tweede vraag waarmee de opstellers geconfronteerd werden: «Waar schuilen de gevaren in het gebruik van elektronische gegevensbanken?» Deze situeren zich op drie vlakken:

- bij het **verzamelen** van gegevens : gebeurt dit met of zonder medeweten van de persoon ? Is zijn toestemming nodig ?
- bij de **behandeling** van de gegevens : mogen gegevens voor een bepaald doel verstrekt (bv. een levensverzekering) ook voor andere doeleinden worden aangewend ? Dit is de notie van de finaliteit.
- bij het **mededelen** van de gegevens : hier is de mogelijkheid tot misbruik uiteraard het grootst. Daarom werd in het ontwerp geöpteerd voor een controlecommissie van de informatika.

Deze commissie is de spil in het vergunningsstelsel dat werd voorzien. Immers, om een databank op te richten zal men in de meeste gevallen een vergunning nodig hebben.

«In de zin van deze wet wordt onder elektronische gegevensbank verstaan, ieder stelsel van elektronische verwerking in de openbare of de particuliere sector van gegevens betreffende natuurlijke en rechtspersonen, waarin de naam, de handelsnaam of benaming, het persoonsnummer of een andere aanwijzing voorkomt waarmee de persoon kan worden geïdentificeerd.» Zeer belangrijk in deze definitie is dat men geen onderscheid heeft willen maken tussen natuurlijke en rechtspersonen.

Men is er volkomen terecht van uitgegaan dat ook rechtspersonen een privacy te verdedigen hebben. Ook de gelijkstelling private en publieke sector valt op. Wellicht zal hier veel kritiek op geleverd worden.

De vergunning wordt verleend wanneer er geen reden is om te vrezen voor een onrechtmatige aanslag op het privé-leven van de personen die in de elektronische gegevensbank zijn opgenomen. Zodoende bezit de commissie een reglementatierecht : zij kan het verlenen van een vergunning afhankelijk maken van bepaalde voorwaarden, o.a. welke gegevens behandeld mogen worden, welke aan derden mogen worden doorgespeeld, aan welke normen de technische installaties moeten voldoen, het bestaan van veiligheids- en controle-systemen...

Om deze zware taak aan te kunnen zal de commissie natuurlijk moeten samengesteld worden uit mensen met een grote beroeps-kennis en respect voor de persoonsbescherming.

De officiële en de private ondernemingen zullen niet aarzelen om kritiek uit te oefenen indien té logge administratieve controle hun werking bemoeilijkt. Er moet dus voor gezorgd worden dat de commissie een dynamisch organisme weze, over de nodige middelen beschikkend om haar taak vlug, accuraat en doelmatig uit te oefenen.

De commissie telt 12 leden die door de Koning benoemd worden, telkens voor zes jaar, om de twee jaar met een derde vernieuwbaar. Mevr. L. HERMAN-MICHIELENS besloot haar boeiende uiteenzetting als volgt : «Het moge vanwege de opstellers van het ontwerp ver-

waand lijken, maar het te bereiken doel is wel om door die algemene wetgeving ter bescherming van de burger tegenover de nieuwe technische middelen van onze beschaving een algemene dam op te trekken, die langer moet standhouden dan de tijd van een gelukkige ingeving».

5. Mr. P.J. HUSTINX zette de stand van zaken in Nederland uiteen. Hij is wel de goed geplaatste man om dit te doen, vermits hij medewerker is van de hoofdafdeling Staats- en Strafrecht en tevens lid van de Nederlandse Staatscommissie KOOPMAN. Deze Staatscommissie, opgericht in 1972, heeft recent een interimrapport uitgegeven: «Privacy en persoonsregistratie».

Het probleem van de privacy was in Nederlans acut geworden door verwickelingen rond de volkstelling en het bekend worden van plannen tot oprichting van een centrale personenadministratie (CPA). De eerste reactie van de bevolking was emotioneel. Het is inderdaad een weinig aantrekkelijk vooruitzicht bekeken en beoordeeld te worden, zonder dit zelf te weten. Het gevaar om «vastgespijkerd» te worden in een persoonsprofiel is zeker niet denkbeeldig. We komen dus weer tot dezelfde conclusie: een juridische beveiliging van het individu is noodzakelijk.

De Staatscommissie heeft het lofwaardig initiatief genomen haar voorlopige denkbeelden aan de bevolking voor te leggen. Zij beoogt daarmee niet alleen eenieder de gelegenheid te bieden tot het maken van opmerkingen, maar ook een aanzet voor een verdere discussie over het aan haar ter bestudering voorgelegde onderwerp onder alle betrokkenen.

Uit de samenvatting van het gepubliceerde interimrapport lichten we volgende citaten:

«De bescherming van de persoonlijke levenssfeer zal voortaan ook de bescherming van persoonsgegevens moeten omvatten. Gevaren behoeven zich trouwens niet alleen voor te doen bij de massale opslag en verwerking van gegevens met de computer, ook aan de registratie van persoonsgegevens op kleinere schaal kunnen gevaren verbonden zijn.

...

De Staatscommissie is daarom van mening dat een wettelijke regeling niet tot de registratie van gegevens met behulp van geautomatiseerde apparatuur mag beperkt blijven.

Aan de registratie van persoonsgegevens heeft de Staatscommissie ook een machtsaspect onderkend. Gegevens over personen kunnen de basis vormen voor beslissingen die voor hen van belang zijn. Niet altijd weet de betrokkene echter welke gegevens bij een bepaalde beslissing een rol spelen.

...

Meer in het algemeen kan het individu zich geconfronteerd zien

met een complex van gegevens over hemzelf, dat zich aan zijn beheersing onttrekt. Hij kan dit ervaren als over hem uitgeoefende anonieme macht».

Aan de wettelijke regeling liggen twee uitgangspunten ten grondslag. Het eerste is dat de rechtspositie van het individu moet versterkt worden. Het tweede heeft betrekking op de controle en beheersing van het gebruik der gegevens.

In Zweden — wet van 1973, volledig in werking in juli 1974 — wordt deze controle centraal uitgeoefend door de Data Inspection Board. Duitsland echter is afkerig van een centraal toezicht.

Hun vage wetgeving vertrouwt op de integriteit van de betrokken personen.

In het interimrapport wordt betoogd dat elkeen het recht behoort te hebben op kennisneming van de gegevens die over hem in een registratiesysteem zijn opgenomen. Deze gedachte impliceert een inzagerecht.

Zoiets kan echter niet met een vingerknip worden georganiseerd. Iedereen een uittreksel bezorgen zou de kostprijs met 100 percent doen stijgen. Het opsturen van een afschrift over de post is gevaarlijk wegens het risico voor verlies; en ook dit afschrift kan een eigen leven gaan leiden... Tevens lijken uitzonderingen op het inzagerecht nodig voor zover het belang van de oorsprong van strafbare feiten en de staatsveiligheid dit vereisen, terwijl ook t.a.v. medische gegevens dit recht steeds onverkort zal kunnen gelden. Naast het inzagerecht moet ook een correctie- of aanvullingsrecht worden georganiseerd.

In dit verband stelt de Staatscommissie voor een openbaar register op te richten. Hierin moeten alle systemen worden opgenomen zodat elk individu kan nagaan waar een databank is, wie er de houder van is en wat men met de opgeslagen informatie doet. Het openbaar register vormt dus een belangrijk hulpmiddel bij de uitoefening van het inzage- en correctierecht. Daarnaast zal het zeker de doorzichtigheid van de gegevens bevorderen.

Voor bepaalde personen kan het beter zijn sommige gegevens niet op te nemen in een registersysteem. Welke criteria zal met echter moeten hanteren? Een voor de hand liggende oplossing is de beoordeling van geval tot geval. Maar door wie moet die beoordeling dan gebeuren? En hoe? In dit verband is de inhoud van het reglement van iedere databank afzonderlijk natuurlijk van groot belang.

De Staatscommissie heeft geopteerd voor een vergunningsstelsel — zoals België — voor die registersystemen die de meeste gevaren met zich meebrengen. Men mag zich echter niet beperken tot geautomatiseerde systemen. Ook steekkaarten, registers en lijsten kunnen aan dit vergunningsstelsel worden onderworpen.

Het toezicht zou uitgeoefend worden door een centraal orgaan, de Registratiekamer.

Tot slot wees Mr. HUSTINX erop dat de Staatscommissie KOOPMAN nog veel werk voor de boeg heeft, o.a. de behandeling van de informatie uit dossiers van de psychologische tests en de medische dossiers; grondwettelijke aspecten van de persoonsbescherming; scheiding van beheer en gebruik van databanken... Men is evenmin blind voor de internationale dimensie van het probleem: gaat men een «informatievlucht» kunnen vermijden naar landen met geen of met een toegeeflijker wetgeving?

Men ziet, het laatste woord over de persoonsbescherming is nog lang niet gesproken.

6. Het tweede deel van de studiedag was gewijd aan een paneel-discussie. Onder het voorzitterschap van Dr. R. VAN HOOLAND, lector R.U.G., beantwoordden J. VANDENDRIES, directeur-generaal bij de diensten van de Eerste Minister, mevr. L. HERMAN-MICHIELSENS, Mr. P.J. HUSTINX en Dr. H. VANDENBERGHE vragen die de toehoorders tevoren schriftelijk hadden gesteld. (Dr. W. BOES en de heer A. BAEYENS hadden zich laten verontschuldigen). Hierbij ontspon zich vaak een geanimeerde discussie tussen leden van het paneel en het publiek.

Duidelijk kwam tot uiting dat er gevaar voor misverstand bestaat tussen juristen en verantwoordelijken uit bedrijf en administratie.

Vele praktijkmensen voelden zich bedreigd door de muur die de wet rond de privacy wil optrekken. Gaat de efficiëntie en de dynamiek niet gemuilband worden?

De vragen situeerden zich rond vijf punten:

- a. voor welk soort databanken is een reglement nodig?
- b. hoe kan het inzagerecht worden georganiseerd?
- c. Hoe zal de commissie samengesteld worden? Hoe kan ze haar taak doelmatig uitoefenen?
- d. de internationale aspecten
- e. gaat er nog overleg plaatsvinden met mensen uit de praktijk?

Het is een onmogelijke taak om in dit verslag de volledige discussie weer te geven. Daarom zal ik me beperken tot enkele voorname opmerkingen die werden gemaakt.

a. Mr. P.J. HUSTINX wees erop dat een reglementering zeker niet op alle databanken mag slaan. Dit zou immers neerkomen op vergunningen voor alle gebruikte computers.

De heer VANDENDRIES (ook wel «de vader van het Rijksregister» genoemd) pleitte voor een onderscheid publieke en private sector. I.p.v. een vergunningsstelsel voor de publieke sector, wil hij deze bij wet geregeld zien.

Een vertegenwoordiger uit de banksector vroeg zich af waar nu eigenlijk de aantasting van het privé-leven begint? «Heeft de wetgever dit ook aangetast door het instellen van de burgerlijke stand of door de verplichting tot het bijhouden van hotelregisters? Indien

de staat informatie nodig heeft, dan moet ze die maar kunnen krijgen!»

Mevr. L. HERMAN-MICHIELENS repliceert hierop gevat door te stellen dat het belang van de staat niet steeds samenvalt met het belang van het individu.

b. Uit de zaal kwam een interessant voorstel om de inzage te organiseren. Alleen het betrokken individu heeft toegang tot de informatie via het gebruik van een sleutel, dit naar analogie met de banken in Zwitserland. Wie dus informatie wil, moet steeds langs de betrokken persoon om. Zo zou het probleem van de toestemming ook opgelost zijn.

Het paneel vond dit voorstel theoretisch uitstekend, maar stelde zich vragen rond de technische verwezenlijking en de economische doelmatigheid van zulk systeem. Trouwens, er zijn steeds anderen die toegang tot de informatie hebben : technici, ponsers...

c. Een bedrijfsvertegenwoordiger uitte zijn twijfel over de efficiënte werking van de commissie. Hij stelde tegelijkertijd haar hele bestaan in vraag. Mevr. HERMAN stelde voor de twijfel in het voordeel van de commissie te laten spelen : «Het zal moeten uitgemaakt worden of ze niet tegen haar taak is opgewassen!»

7. De heer H. VANDERPOORTEN, Minister van Justitie sprak tot slot over «**persoonsbescherming in een nieuwe beschaving**».

Hij wees erop dat de persoon niet tegen mogelijke misbruiken en indiscreties van datarechtbanken moet worden beschermd. Er zijn andere fundamentele rechten en vrijheden, zoals degene die in de Grondwet worden beschermd.

Ook het strafwetboek biedt bescherming in de hoofdstukken IV en V van Titel VIII.

«Men zou kunnen menen dat deze georganiseerde bescherming voldoende doeltreffend blijft, ook in een inmiddels sterk geëvolueerde maatschappij. De technologische explosie en meer bepaald de ontwikkeling en verspreiding van talrijke auditieve en visuele snuffes houden echter zodanige gevaren in dat een nieuwe wetgeving onontbeerlijk is».

De heer VANDERPOORTEN wees er ook op dat België moreel verbonden is door de ondertekening en ratificering van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en van de Europese Conventie voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Ook in de — inmiddels vervallen — regeringsverklaring vinden we uitdrukkelijk het voornemen de privacy te vrijwaren.

«Het was zeker niet onze bedoeling de technologische klok terug te zetten en alle audio-visuele gadgets en andere wandluizen volledig en meedogenloos te verbieden. De basisidee was eigenlijk deze :

terwijl de vastberadenheid of de wil tot het plegen van een inbreuk op iemands privé-leven niet wezenlijk veranderde en nu wellicht niet groter is dan vroeger, beschikt degene die met dergelijke kwade of ongezonde bedoelingen bezielde is, thans over een indrukwekkend arsenaal om zijn doel te bereiken.

...

terwijl indiscreties allerhande bijgevolg makkelijker worden, wordt de opsporing ervan in evenredige mate moeilijker.

Vandaar onze opvatting dat niet enkel het clandestien inzamelen van dergelijke informatie moet strafbaar gesteld worden, maar ook het gebruik ervan door henzelf en/of door derden».

De heer VANDERPOORTEN drukte erop dat men niet meer mag wachten met het uitvaardigen van een wet. Hoe langer men wacht, hoe moeilijker het zal worden alle bestaande systemen aan banden te leggen en kritiek uit de bedrijfswereld en de administratie te trotseren.

Deze studiedag besloot met een gezellige receptie. Ons rest alleen het Centrum voor Onrechtmatige Daad en allen die meegewerkt hebben aan het welslagen van deze zeer interessante dag te bedanken voor dit geslaagde initiatief.